

Arrest

nr. 237 370 van 23 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 17 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden vermoord als gevolg van een bloedwraak en te worden gefolterd door de politie in verband met hun zoektocht naar verzoekers vader.

Betreffende de bloedwraak stelt de commissaris-generaal onder meer vast dat (i) de kennis van de families waarmee verzoeker in bloedwraak zou verkeren onbestaande is, hij weet niet wie ze zijn en kan niet zeggen waar ze wonen, dat (ii) verzoeker niet veel weet over de moorden die zijn vader pleegde hoewel er toch een zekere interesse kan worden verwacht, dat (iii) verzoeker zijn ongeletterdheid niet kan worden aanvaard, gezien hij meerdere accounts heeft op Facebook, die hij niet allemaal erkend, en waar hij zich schriftelijk uitdrukt, dat (iv) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de gebeurtenissen als gevolg van de bloedwraak, zo stelt hij dat zijn broer is gedood door de wrekende familie maar stelde hij in Frankrijk dat zijn buurman de moord pleegde, dat (v) hij en zijn familieleden merkwaaardig gedrag vertonen omdat zij drie keer zijn teruggekeerd naar de exacte wijk waar personen van de wrakende familie wonen en waar verzoeker en zijn familie geen eigendommen of werk hebben, met als enige redenen dat zijn broer dit koos, en na zijn dood, dat Albanië maar over een beperkte eigen beschikt, wat

niet voldoet, dat (vi) hij zich beschermde door voorzichtig te zijn maar geen wapen wou hoewel hij werd veroordeeld voor een gewapende overval en het in bezit zijn van oorlogswapens zonder vergunning en dat (vii) hij en zijn familieleden geen enkele bemiddelingspoging hebben ondernomen, ook al zijn verzoekers ouders gescheiden en kan worden verwacht dat hij of zijn broers actie ondernemen.

Betreffende de voorgehouden martelingen door de politie stelt de commissaris-generaal vast dat (i) verzoeker er niet in slaagt om een genuanceerd beeld te geven van het aantal keren dat hij zou mishandeld zijn, hij geraakt niet verder dan "oneindig" of "heel, heel, heel veel", dat (ii) verzoeker in zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk de slagen van de politie kadert in een heel andere situatie, meer bepaald een diefstal, en dat (iii) verzoeker nooit contact heeft gezocht met de ombudsman omdat hij niets zou kunnen doen, wat niet volstaat.

Verzoeker stelt dat hij zich in het persoonlijk onderhoud niet kon uitspreken betreffende zijn analfabetisme en de communicatie op Facebook. Hij stelt voornamelijk via spraakberichten te spreken en voor brieven dicteert hij het aan het vriend en kopieert hij vervolgens wat de vriend heeft geschreven.

De Raad stelt vast dat nergens uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker zich niet kon uitspreken omtrent zijn analfabetisme, laat staan dat dit niet werd toegestaan. Dat verzoeker na confrontatie plots komt aandraven met nieuwe elementen, in casu dat dat het ging om spraakberichten of via hulp van vrienden, acht de Raad niet ernstig en deze worden derhalve niet aangenomen. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker hier nooit melding van heeft gemaakt. Betreffende de vijf accounts beperkt verzoeker zich tot te stellen dat hij wel degelijk de waarheid sprak en dat maar drie profielen van hem zijn en stelt hij dat dat een hij aan een vriend dicteerde wat hij wilde zeggen zodat hij dit daarna kon kopiëren, waarvan hij verklaringen op eer toevoegt. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat op alle getoond profielen ofwel dezelfde foto's van verzoeker worden gebruikt en/of dezelfde vrienden zijn toegevoegd, waardoor hij niet kan voorhouden niet alle profielen te kennen.

Verzoeker stelt, omtrent de bloedwraak en de bedreigingen door de politie, dat er over deze onderwerpen zeer weinig en geen precieze vragen zijn gesteld, gelet op het feit dat hij niet is opgeleid. Zo stelt hij niet te kunnen weten hoeveel straten verder de betrokkenen wonen omdat hij niet kan tellen en het is voor hem gecompliceerd om gedetailleerde verslagen van gebeurtenissen te weer te geven. Hij stelt dat er andere vragen hadden kunnen worden gesteld.

Zoals supra reeds aangetoond blijkt niet uit het persoonlijk onderhoud dat er zeer weinig of geen precieze vragen zijn gesteld. De Raad stelt vast dat het merendeel van de vragen meerdere malen werden herhaald om zo een duidelijk mogelijk antwoord van verzoeker te krijgen. Er werd ook meerdere keren duidelijk gevraagd naar een antwoord van verzoeker, gezien hij in meerdere gevallen over andere dingen begon te praten zonder op de gestelde vragen te antwoorden. Verzoeker maakt zijn betoog niet aannemelijk en beperkt zich tot beweringen die hij niet staft met enig begin van bewijs. Het louter niet akkoord gaan met de verwerende partij volstaat niet.

Betreffende de moord die zijn vader heeft gepleegd, die niet wordt betwist, stelt verzoeker dat hij op dat moment minderjarig was en kwetsbaar als gevolg van ernstige mishandelingen. Dit doet echter geen afbreuk aan het gegeven motief, namelijk dat er een zekere interesse van verzoeker kan worden verwacht omtrent de gebeurtenis die tot de voorgehouden bloedwraak heeft geleid.

Betreffende het meerdere malen terugkeren naar Koce beperkt verzoeker tot te stellen dat hij nergens anders heen, hij dacht dat de spanningen waren verminderd en dat het ook mogelijk is dat slachtoffers van een bloedwraak zich isoleren in hun huis. Dit betoog doet echter geen afbreuk aan de gegeven motieven dat er zich geen werk of iets anders bevindt in Koce wat maakt dat verzoeker zich niet naar een andere stad kan begeven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er geen andere keus was dan zich terug naar die stad te begeven.

Ook betreffende de wapens beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering waar hij stelt dat hij niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf. Uit zijn onderhoud met de Franse asielinstanties blijkt bovendien dat verzoeker bevestigt dat hij veroordeeld is tot een gevangenisstraf.

Betreffende bemiddelingspoging beperkt verzoeker zich tot het stellen dat hij deze optie niet heeft overwogen en dat hij er louter aan dacht Tirana te ontvluchten. Hij stelt bovendien dat dat de ombudsman niet kan ondernemen en verwijst hierbij naar verschillende algemene rapporten Dit betoog

doet echter geen afbreuk aan de supra weergegeven motieven hieromtrent. Verzoeker maakt hiermee niet aannemelijk waarom het voor hem niet mogelijk was om zich naar de ombudsman te begeven.

Tot slot volstaat het niet dat verzoeker betreffende de martelingen door de politie verwijst naar algemene rapporten zonder zelf. Deze rapporten doen niets af aan de concrete motieven hieromtrent in de bestreden beslissing. Betreffende de vaststelling dat hij een andere reden aan de Franse autoriteiten gaf voor de slagen door de politie, stelt verzoeker louter dat het aantal vragen zeer beperkt was. De Raad stelt vast dat uit het administratief duidelijk blijkt dat verzoeker omtrent de slagen door de politie spreekt over een diefstal, en dus over een heel andere situatie. Verzoekers betoog dat het aantal vragen beperkt was voldoet aldus niet.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”.

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In de pleitnota van 17 juni 2020 voert verzoekende partij aan dat zij twee letselrapporten heeft voorgelegd ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming. Deze documenten zouden haar verklaringen bevestigen. Zij verwijst hierbij naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, de standpunten van Sylvie Sarolea en het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, en naar rechtspraak van deze Raad.

3.2. De Raad stelt vast dat de door verzoekende partij per pleitnota van 17 juni 2020 aangebrachte argumenten geenszins van aard zijn om afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen eerder in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming in de beschikking van 5 juni 2020 en de bestreden beslissing werd vastgesteld.

3.3. De Raad wijst erop dat de letselrapporten/medische attesten enkel aantonen dat verzoekende partij op een bepaald ogenblik letsels/verwondingen heeft opgelopen. Derhalve stelt de Raad vast dat deze documenten geen bewijs zijn voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar verwondingen opliep. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Voor wat de inhoud betreft en de hierin gesuggereerde oorzaken van de verwondingen, zijn de letselrapporten/medische attesten gebaseerd op verzoekende partij haar verklaringen en dus niet op een objectieve bron van informatie, en kunnen derhalve bezwaarlijk als ondersteuning en begin van bewijs dienen van het door verzoekende partij aangehaalde relaas. Verder wijst de Raad erop dat hoe dan ook, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, geen geloof kan worden gehecht aan de oorzaken/de feiten, met name de beweerde bloedwraak en de foltering van de politie in hun zoektocht naar haar vader, die ten grondslag zouden liggen van haar opgelopen verwondingen.

Wat betreft verzoekende partij haar verwijzing naar enkele arresten van het EHRM (R.C. tegen Zweden, I. tegen Zweden, MO.M. tegen Frankrijk, en R.J. tegen Frankrijk), merkt de Raad op dat elk van deze arresten heel specifieke situaties betreffen en dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht op zijn eigen merites. Verzoekende partij toont niet aan dat zij zich in een identieke situatie zou bevinden als de personen die het onderwerp van de desbetreffende rechtspraak hebben uitgemaakt.

Betreffende verzoekende partij haar verwijzing in de pleitnota naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis

en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals *in casu* geschiedt.

Verzoekende partij stelt in haar pleitnota dat zij het eens is met de standpunten aangaande medische attesten van Sylvie Sarolea en het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen. De Raad is niet gebonden door deze voorgaande standpunten dewelke geen afdwingbare rechtsregels bevatten en juridisch niet bindend zijn.

3.4. Daarnaast wijst verzoekende partij in haar pleitnota op het recht om gehoord te worden en het recht op een tegensprekelijk debat. Zij verwijst hierbij naar o.a. artikel 3 van het voormeld machtenbesluit en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Zij stelt verder dat een pleitnota zeker voortkomt uit het recht op een effectief rechtsmiddel, maar ontslaat niet van de verplichting om een terechtzitting te houden waar verzoekende partij haar ervaring en standpunt persoonlijk kan presenteren. Zij is voorts van mening dat een dergelijke beperking van de rechten van de verdediging en het debat op tegenspraak niet langer gerechtvaardigd is zodra de zittingen op 18 mei 2020 zijn hervat.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dat de rechten van verdediging gerespecteerd zijn. De procedure voorzien in artikel 3 van voormeld machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 biedt de partij de gelegenheid om schriftelijk de argumenten te ontwikkelen die zij mondeling eventueel zou willen uiteengezet hebben, zodat haar recht op een effectief rechtsmiddel gegarandeerd is. Het ontbreken van de mogelijkheid om op eenvoudig verzoek van een partij te worden gehoord, wordt gecompenseerd door de garantie dat elke partij de mogelijkheid wordt geboden om een aanvullend schriftelijk document over te leggen. Op grond van de met redenen omklede beschikking waarbij de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter hem meedeelt dat hij van mening is dat een hoorzitting niet nodig is, heeft verzoekende partij niettemin het recht haar argumenten te formuleren en desgewenst schriftelijk te reageren op die van de wederpartij. Deze procedure sluit niet uit dat de zaak volledig en *ex nunc* wordt onderzocht.

Wat betreft het argument dat de hoorzittingen van de Raad sinds 19 mei 2020 zijn hervat, doet dit niets af aan het feit dat deze hoorzittingen in een lager tempo plaatsvinden als gevolg van de beschermende maatregelen die zijn opgelegd door de pandemie van COVID-19 en dat zij niet kunnen garanderen dat partijen het recht hebben om hun zaak binnen een redelijke termijn te horen. Dit is echter ook een van de dimensies van het recht op een effectief rechtsmiddel en toegang tot een onpartijdige rechter dat wordt gegarandeerd door artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Door de behandeling van bepaalde zaken volgens een schriftelijke procedure toe te staan, beoogt de procedure georganiseerd door voormeld machtenbesluit van 5 mei 2020 de behandeling van een groter aantal beroepen binnen een redelijke termijn mogelijk te maken. Het beantwoordt dus proportioneel aan een legitiem doel, namelijk het waarborgen van het recht waarvan de aanvrager de schending claimt.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS